

Moreno byl přesvědčený, že Eduardo de la Rua, který sem na vlastní náklady přiletěl ekonomickou třídou z „města s dobrým vzduchem“, si ten nádherný výhled zaslouží. Jako zavedený novinář známý tím, že píše pravdu, místo aby smolil načančané články pro šéfy firem a politiky, si jistě mnoho luxusu neužije. Moreno si rovněž předsevzal, že vezme tohoto muže na velmi příjemný oběd do hotelové restaurace.

Simon se ještě jednou podíval z okna, vrátil se do křesla a sebral jakýsi časopis.

De la Rua zapnul diktafon. „Takže mohu?“

„Prosím.“ Moreno upřel pozornost na novináře.

„Pane Moreno, vaše Hnutí za lokální posílení nedávno otevřelo pobočku v Argentině, svou první v této zemi. Můžete mi říct, jak vás to napadlo? A co vaše uskupení dělá?“

Tento výklad absolvoval Moreno snad už stokrát. Detaily se měnily podle konkrétního novináře nebo publika, ale jádro zůstávalo prosté: šlo o snahu povzbudit domorodé národy k tomu, aby odmítly vliv americké vlády a korporací tím, že se stanou soběstačnými prostřednictvím mikropůjček, mikrozemědělství a mikropodnikání.

„Bráníme se rozvoji amerických korporací,“ odpověděl nyní Moreno reportérovi. „A také vládní pomoci a sociálním programům, jejichž cílem je koneckonců vyvolání závislosti na jejich hodnotách. Nepohlíží se na nás jako na lidské bytosti: pohlíží se na nás jako na zdroj levné pracovní síly a jako na odbytiště amerického zboží. Vidíte ten zlovolný cyklus? Naše lidi vykořisťují továrny vlastněné Američany a pak jsme naváděni k tomu, abychom kupovali produkty těchto společností.“

Novinář to rozvedl: „Hodně píšu o investicích v Argentině a dalších jihoamerických zemích a vím i o vašem hnutí, které rovněž takové investice dělá. Dalo by se namítnout, že brojíte proti kapitalismu, a přitom ho přijímáte za svůj.“

Moreno si prohrábl vlasy – delší, černé a předčasně prošedivělé. „Ne, já brojím proti *zneužívání* kapitalismu – konkrétně

proti zneužívání kapitalismu *Američany*. Byznys používám jako zbraň. Jen blázní se spoléhají na ideologii výlučně kvůli změně. Myšlenky jsou kormidlem. Peníze hnací silou.“

Reportér se usmál. „To použiju jako nadpis. Někteří lidé ovšem tvrdí... Četl jsem, že vás někteří lidé označují za revolucionáře.“

„Ha, já jsem jen tlampač, nic víc!“ Morenův úsměv povadl. „Ovšem teď mě dobře poslouvejte: zatímco se svět soustředí na Blízký východ, všem jaksi uniká zrod daleko mocnější síly: Latinské Ameriky. A tento zrod reprezentuji já. Nový řád. Už nás nelze opomíjet.“

Roberto Moreno vstal a přistoupil k oknu.

Zahradu shora stínil asi dvanáctimetrový ledvinovník. Moreno bydlel v tomto apartmá často a strom si velmi oblíbil. Dokonce s ním cítil jakousi spřízněnost. Ledvinovník jedonosný je impozantní, nápaditá a oslnivě krásná dřevina. A jak název napovídá, je také jedovatý. Pyl nebo kouř z hořícího dřeva a listů může člověku proniknout do plic, popálit je a způsobit mu trýznivou bolest, ale na druhou stranu poskytuje strom nektar nádherným bahamským otakárkům a jeho plody se živí holubi antilští.

Jsem jako ten strom, pomyslel si Moreno. Možná je to dobrá image pro článek. Zmíním se mu o tom...

Zase ten záblesk.

Během následujícího miniaturního zlomku vteřiny se stalo toto: řídké listy ledvinovníku se zatřepaly svištivým pohybem a vysoké okno před Morenem explodovalo. Sklo se proměnilo v milion ledových krystalů. Morenovi v prsou rozkvetl oheň.

Zjistil, že leží na gauči, který byl ještě před chvílí metr a půl pod ním.

Ale... ale co se stalo? Co to je? Umdlévám, umdlévám.

Nemůžu dýchat.

Zíral na strom, jež teď bez skleněné vrstvy před sebou viděl ostřeji, mnohem ostřeji. Větvičky se pohupovaly ve sladkém